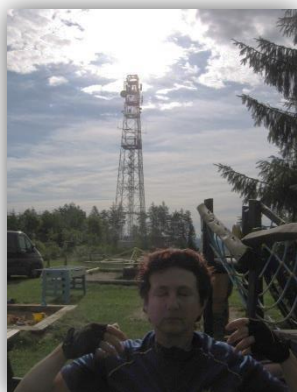

Cyklovandr 1. července – 8.července 2017

1.července - sobota

Odjíždíme v sobotu brzy ráno, scházíme se ve 2:15 na nádraží v Ostravě- Svinově. Petr, Radka, Tomáš, Šárka, Zdeněk, Lucy a „malý“ Pavlík
Odjíždíme se zpožděním ve 3 hodiny v noci do České Třebové. Máme rezervace na kola i místa k sezení, takže jízda je to více méně pohodová.

Na místo přijíždíme okolo šesté hodiny ráno. Jižní sekce Katka, Pavel a Vašek teprve přijedou před devátou ranní a tak si tady na nádraží dáme kávu a pak pomalu vyjedeme na trasu. Čeká nás Kozlovský kopec s 55 metry vysokou rozhlednou. Pro některé z nás je kopec na některých místech jasná tlačka. Někde uprostřed kopce nás už dohání Vašek a k rozhledně dojíždí i Katka s Pavlem. Občerstvujeme se Pavlovou úrodou v podobě třešní a meruněk. Nahoře nám začíná trochu poprchávat a tak jakmile přestane, vyjíždíme do Litomyšle.

Ted' je to už z kopečka dolů, Sluníčko se rozhodlo nám svítit na cestu, takže cesta velmi rychle ubíhá. Litomyšl je krásné historické město. Ve městě se narodila nebo působila řada předních osobností, mj. Bedřich Smetana, Alois Jirásek i Božena Němcová, Z venku si prohlížíme renesanční zámek, který je na seznamu Světového dědictví UNESCO a kostel Povýšení sv. Kříže.

Scházíme se potom u hospody „U Slunce“ Otvírají v 11 hodin, chvílku čekáme a pak se vrháme na oběd, hurá berou i stravenky. Po obědě si dáme ještě zmrzlinu na lavičkách v parku před restaurací.

Cestou ven z města zastavujeme u legionářského vlaku, prohlédneme si ho důkladně vevnitř, fotíme, posloucháme přednášku průvodce, který je také oblečený v replice legionářského stejnokroje. Vlak se skládá z vozů polní pošty, těplušky, plukovní prodejny, ubytovacího, zdravotního, štábního, velitelského, obrněného a dvou vozů plošinových. Kluci jsou nadšení.

Odjíždíme z Litomyšle a na kopečku u odpočívadla v travičce si dáváme lehkou poobědní pauzičku. Potom vyrážíme dál. Z dědiny do dědiny, kolem makových polí a končíme tento den v Jarošově. V této letní hospůdce zrovna venku opékají makrely. Domlouváme si tedy nocleh v zahradě a zůstáváme na noc. Večer tady mají uvnitř hospody ještě živou hudbu. Slyšíme, kytary, bubny i harmoniku, jenže to už my, utahaní, stavíme stany a jdeme spát.

Najeto máme 32 km

2.července - neděle

Ráno prší a tak vyjíždíme až před desátou hodinou. Balíme mokré stany a ještě pokrapuje. Vjíždíme do Toulouvcových maštálí, je to jen kousíček a tak skoro vzápětí parkujeme kola opět u jiné hospody „U Toulouvce na verandě“ a pokračujeme pěšky na 4 km skalní okruh.

Cestou se krmíme borůvkami a sbíráme hříby. Chodíme mezi skálami, po skalách, prolézáme skalní tunely, skvěle si to užíváme. Přírodní rezervace Toulouvcovy Maštale patří mezi nejzajímavější a nejmalebnější kouty u nás. Je to nespoutaný kraj skalních měst a labyrintů. Toulouvcovy maštale jsou přírodní oblastí pískovcových Budislavských skal a borových lesů.

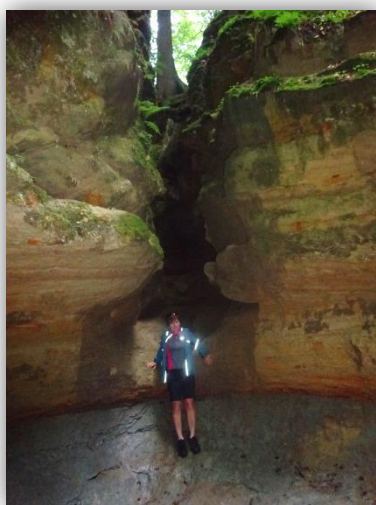

Odjíždíme po poledni do Nových Hradů na oběd. Obec je to hodně malá a tak najít dobré jídlo za dobrou cenu je poněkud problém. Obědváme tedy někteří na zámku a někteří v podzámčí v Polance.

Po obědě a po kávičce pokračujeme cestou necestou, kamením, blátem a Petr má defekt. Snaží se to dofoukat aspoň na dojetí, ale nepomáhá to. Čekáme, ale trvá to věčnost, bohužel. Ti pomalejší jdou už napřed pěšky vedle kola no a ti rychlíci ještě chvíli čekají na Petra. Scházíme se potom všichni u Pivnické rokly, unikátního českého kaňonu a s trochou nadsázky českého Grand kaňonu ☺.

O původu názvu Pivnická rokle nebo Pivnice se stále vedou diskuse. Jedním z možných vysvětlení může být pocitový vjem chladu připomínající pivnici nebo teplotu sklepa, v němž se chladí pivo. Druhým, avšak méně používaným názvem jsou Žižkovy maštale. Dochované pověsti hovoří o Pivnické rokli jako o možném úkrytu husitských vojsk.

Průchodnost celého systému je velmi závislá na aktuálním stavu vody a naplavených větvích a kládách zapříčených v nejužších místech. Jsou místa, kde jsou stěny skal vzdálené jen půl metru.

Zpočátku postupujeme po vyšlapané stezce. Koryto potoka je v této části suché. Objevují se první skály, popadané staré kmeny s velkými choroši. Soutěska se postupně zužuje a právě zde spatříme skalní tunel a jeskyni. Pod nohama a všude kolem nás je spousta krásně žlutého písku.

Stejnou cestou jdeme zase zpět, jinudy cesta nevede. Nasedáme na kola a hned cesta vede zprudka do kopce. Jak jinak z rokle ven, že jo? Hodně prudká levotočivá je taky

jasná tlačka, nohy

máme zapřeny do země, ruce nataženy s řídítky a tlačíme, seč nám síly stačí. To chce hospodu a doplnit kalorie. Hospůdka „Na rozcestí“ v Dolanech je přesně ta, jakou právě potřebujeme. Večeříme, pijeme pívko a dobře se bavíme spolu s místními hasiči, kteří zrovna oslavovali 3. místo v soutěži dobrovolných hasičů. Provedeme si i hygienu na záchodcích. No a můžeme jít stanovat a spát do nedalekého lesíku.

Najeto 16 km, ale nachozeno nepočítaně ☺

3. července - pondělí

Vstáváme do krásného slunečného rána. Po snídani vyjíždíme na cestu z lesa. Jedeme se podívat na kamenná obydlí v obci Zderaz. V pískovci si je vydlabali nemajetní obyvatelé jako svá obydlí, později sloužily jako sklepy.

Přes obec Perálec jedeme nebo spíše jdeme vedle kola po šílené kamenité zkratce do Pekla. Unikátní pětipatrové peklo v lesích na Čertovině u Hlinska. O pekle se nedá vyprávět, peklo se musí zažít. Pijeme pivo, a Petr ho má i na sobě, poté co mu ho číšník vylil do klína. Procházíme se Peklem a jen překvapeně koukáme a hlavně fotíme.

Odtud jedeme na oběd do Hlinska a také na nákup nějakého jídla na večeři a snídani. Vyrážíme do Radostína, a je to do kopce. Odtud naše cesta vede do Račína. Tady za námi přijíždí autem Květinka s Jarkem.

a my s radostí přijímáme. První fází výroby je samotné vaření. Vaření probíhá tradičním způsobem, který je typický pro pravý český ležák. Základem tohoto piva jsou kvalitní české slady a ty nejlepší české odrůdy chmele. Další fází je hlavní kvašení, které probíhá v tzv. spilkách.

Také se seznamujeme s majitelem minipivovaru Richard. Je to přírodní nepasterizované pivo z Vysočiny. Navrhuje nám, že se můžeme jít podívat jak se to jeho pivo vyrábí

Jsou to otevřené chlazené nádoby, ve kterých kvasí pivo přibližně týden za nízkých teplot. Jedná se o tradiční spodní kvašení. Výsledkem je mladé pivo, které se dá přirovnat k burčáku. Posledním krokem je jemné dokvašování, tzv. zrání piva. Tento proces trvá zhruba pět týdnů, kdy pivo leží v ležáckých tancích a pomalu dozrává. Kvasinky pomalu nasycují pivo oxidem uhličitým a zjemňují chuť. Do piva se tudíž nepřidává technický oxid uhličitý,

Vypijeme ještě pár piv a jedeme za vesnici Račín k opuštěné chatě a zde strávíme noc ve stanech, kromě Květinky s Jarkem, ti mají svůj komfort v autě.

Najeto máme 40 km

4.července - úterý

Ráno balíme a vyjíždíme opět do Račina k rakovi, tady se společně fotíme a s Květkou a Jarkem se prozatím loučíme. Oni pojedou dál autem a my jak jinak než na kolech.

Odjíždíme směrem na Žďár nad Sázavou. Kluci se ještě stihli vykoupat ve vodní nádrži Pilská a pak už míříme k poutnímu kostelu na Zelené hoře. Kola parkujeme vedle restaurace, a kdo nechce jít nahoru do kostela už si objednává v hospodě pivo.

Poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře je dílo geniálního stavitele Jana Blažeje Santiniho-Aichla a je unikátním uměleckým dílem a nepochybně nejsobitějším počinem českého architekta s italskými předky ve stylu barokní gotiky. Stavba se vymyká běžným dobovým

uměleckým normám a představám.

Vzájemný průnik složitých prostorových útvarů, dynamičnost stavební hmoty, popírající veškerou tíži zdiva, to vše svědčí o výjimečnosti této architektury.

Po prohlídce a obědě odjíždíme do Bystřice nad Pernštejnem. Poněkud jsme se poztráceli. Pavlíkovi se rozsypala přehazovačka a tak to Zdeněk s Lucy musejí opravovat. Katka s Pavlem špatně odbočili, což pro ně mělo obrovskou výhodu, neboť jeli po úplně nové cestě, kde ještě ani auta nejela. V Bystřici v hospůdce si dáváme odpolední pivko a do našeho týmu cyklistů se přidává Vlastík s „malým“ Ondrou. Znovu se také setkáváme s Květinou a Jarkem a tím pádem máme možnost si dát bagáž z kola do jejich auta. Odjíždíme všichni na hrad Zubštejn. Je to pěkně do kopečka a všichni už toho máme docela dost. Cesta je hrozně kamenitá, vede prudce nahoru prostě cestou necestou, polem nepolem. Někteří to vzali přímo zkratkou vzhůru skrz les, trny a kořeny.

Dojíždíme na hrad a zjišťujeme, že se zde chystá koncert Pavlíny Jíšové. Spoustu lidí, tábor, auta, stánky. Je tady na naše poměry docela rušno. Kravál trvá až do noci. Večeříme, chystáme se na noční prohlídku a pak už jdeme spát.

Najeto máme asi 51 km

5. července - středa

Ráno svítí sluníčko a už je pořádně horko. Fotíme se společně u hradu a jedeme na přehradní nádrž Vír.

Zastavujeme ještě u Ledové stěny pod hrází. Vstup na vlastní nebezpečí „A co je nebezpečné to je krásné“ říká Zdeněk a už se drápe vzhůru. Jen dodávám, že není sám ☺

Vyjíždíme na 71 metrů vysokou hráz, tady se chvíli kocháme okolím a pak pokračujeme do obce Chlum a pak do Rovečné, kde čepují pivo za 20 Kč a toho nelze nevyužít! A pak je to jen kousek do Olešnice na oběd a na koupaliště, je prostě horko. Zůstáváme tady skoro do 6 do večera.

Potom už musíme vyrazit na cestu. Odjíždíme do Kunštátu. Z kopce do kopce a pak opět krásný dlouhý sjezd dolů. Čekáme se u benzínové pumpy a nevíme, kde hledat místo na spaní. Přijíždí také Květinka s Jarkem a radí nám. Kousek odtud jsou louky, kde by se snad dalo stanovat. Radka s Šárkou sedají ke Květině do auta a jedeme na průzkum. Spěcháme, protože se blíží bouřkové mraky a neradi bychom zmokli. Nacházíme celkem

slušné místo a tak přivoláme ostatní, jedeme a už v rychlosti stavíme. Stíháme to jen tak tak. Za chvíli je po dešti. Scházíme se u auta, povídáme si pijeme pívko, které předtím Jarek nakoupil v pivovaru Richard. Jelikož je však vlhko a chladno, jdeme spát poměrně brzy.

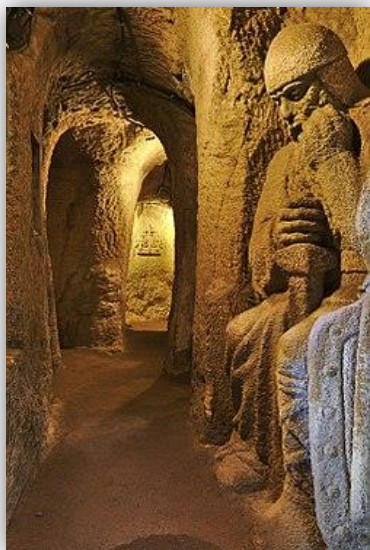
Ve stanech pak ještě slyšíme, jak opět přichází déšť, hromy a blesky, kapky bubnují na stan.

Najeto máme 49 km

6.července - čtvrtek

Ráno už svítí sluníčko, ale kolem je hodně mokro a vlhko. Snídáme, balíme a odjíždíme do dědiny Rudka, někteří zkratkou lesem a někdo po cestě. Vlastíkovi s Ondrou se podařilo zabloudit.

V této obci se nachází jedna z mnoha českých zajímavostí. Jeskyně Blanických rytířů

Je to unikátní dílo inspirované českou historií. Tvůrcem tohoto jedinečného díla byl rodák z nedalekého Bořitova, Stanislav Rolínek, nadaný sochař samouk. Jeho prvotinou byly zdařilé sochy husitských bojovníků, které vytesal do skal nedaleko svého rodiště netradičním náradím – hasičskou sekyrkou a půlkou nůžek na stříhání ovcí. Tak upozornil na svůj talent a brzy se o jeho umění doslechl také kunštátský občan František Burian. Ten pozval Rolínka do Kunštátu.

Rolínek přišel a první dílo, které zde vytvořil, byla velkolepá socha našeho prvního prezidenta Tomáše Garrigue Masaryka. V tehdejší době se tato 14m vysoká socha označovala jako největší ve střední Evropě. Dnes zde již

uvidíte pouze obrovské boty na podstavci. Socha Masaryka byla za II. Světové války na základě udání zničena.

Rolínek pokračoval ve své tvorbě. Jako ateliér mu posloužily pískovcové skály do kterých dělníci vyhloubili jeskyni. Vchod do nitra hory hlídá mohutný kamenný lev. Uvnitř jeskyně vidíme 17 soch bájných blanických rytířů. Vůdčí postavou je jezdecká socha svatého Václava, stojící uprostřed spícího vojska. I tak budí toto monumentální dílo úctu a obdiv.

Okolí jeskyně je upraveno jako park a smyslová zahrada. Je zde vysazeno množství exotických dřevin a rostlin.

Na kopci Milenka nad zahradami a jeskyní stojí kamenná Burianova rozhledna, ze které je za dobré viditelnosti možné zhlédnout Jeseníky, Krkonoše i Pálavu.

Po prohlídce jsme se rozloučili s Květinou a Jarkem, kteří už jedou domů.

Odjíždíme do Letovic. V obchodě nakupujeme důležité potraviny jako rum, víno a podobně. Jdeme na oběd. Výborné jídlo za „dobrý peníz“. Na náměstí se ještě dorazíme zmrzlinou a kávičkou. Loučíme se s Katkou a Pavlem, kteří už tady z Letovic odjíždějí vlakem domů.

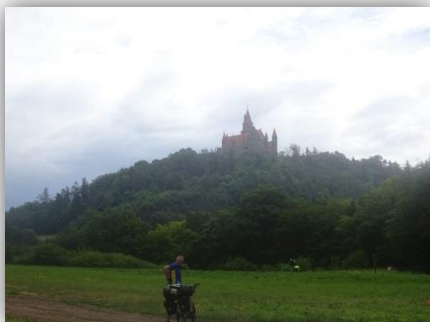
Zamáváme Letovicím, ale je vážně horko, cesta vede do kopce a tak zastavujeme v lese na mýtině a dáváme si pauzičku. Pak vede cesta už jen kousek nahoru a sladká cesta z kopečka dolů do Borotína. Radka s Ondrou se jdou podívat do místního arboreta a zbytek už sedí v hospodě. „Dáme jedno“ a pojedeme do Velkých Opatovic. Tady u vypuštěného rybníka v lese stanujeme. Hrajeme ještě pétanque, pijeme bílý rum a svažené víno.

Najeto 32 km

7.července - pátek

Ráno prší a tak odjíždíme až před 10 hodinou. Jedeme do Jevíčka a odtud směrem na Crhovice a do Bouzova. Nad hlavou se nám honí dešťová mračna, ale žádná hrůza to není.

Do Bouzova opět vede pořádný kopec, ale odměna v podobě výborného oběda na náměstí je sladká. Už je našim dobrým zvykem odpočívat po obědě a tady na náměstí jsou volné lavičky a krásný trávník.

Z Bouzova vede nová asfaltová cyklostezka lesem do Javoříčských

jeskyní. Tady je bohužel hospoda uzavřená kvůli svatbě a tak kluci hlídají kola „po suchu“. Ostatní odcházíme do jeskyně.

Hospoda nám přece jen chybí a tak po prohlídce jedeme přes kopeček kamenitou cestou do Vojtěchova, do velmi zajímavého hostince v indiánském stylu „U Posledního mohykána“.

Interiér, za jehož výzdobou stojí především sám

náčelník, je od parket až ke stropu zaplněn nejrůznějšími prostředím indiánů inspirovanými fotografiemi, kresbami a řezbami. Oči návštěvníků tu po stěnách mohou putovat snad týden, aniž by musely dvakrát spatřit to samé. Stále budete mít co objevovat.

Zahrádce zase vévodí běloskvoucí týpí a pestrobarevný totem. Tady si jednak schováváme kola před přicházejícím deštěm, ale dobře se zde i najíme a napijeme.

Po dešti jedeme už skoro za tmy hledat v kopcích místo na spaní. Na samotném vrcholu je kousek plácku v lese a tak to tady konečně zapíchnem. Těsně před deštěm. Vyšlo to tak, tak.

Najeto 40 km

8.července - sobota

Velmi brzy ráno nás budí káňata, která mají hnízdo přímo nad námi. Odjíždíme v 9 ráno do Náměště na Hané. Tady na náměstí chvíli čekáme na otevření restaurace. Dobu si krátíme návštěvou cukrárny. Někteří si to namíříme na zámek. Jdeme však jen do jeho okolí a zahrad. Po obědě v restauraci na náměstí už jedeme přímo do Olomouce.

Jedeme rovinou, cesta rychle ubíhá a tak máme čas si dát ještě šlofíka na hřišti v Těšeticích. A Pak už přímo na nádraží a než pojede vlak domů, zkrátíme si čekání v nádražní hospodě.

Najeto máme 32 km

Celkem jsme za týdenní putování najeli bez nehody 292 km.

Polem i nepolem, horami, dolinami letos s námi cyklovandrovali

Semiš

Tomáš

Šárka

Lucy

Zdeněk

Pavlík

Vašek

Radka

Petr

Květinka a Jarek

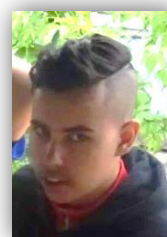
Katka

Pavel

Vlastík

Ondra